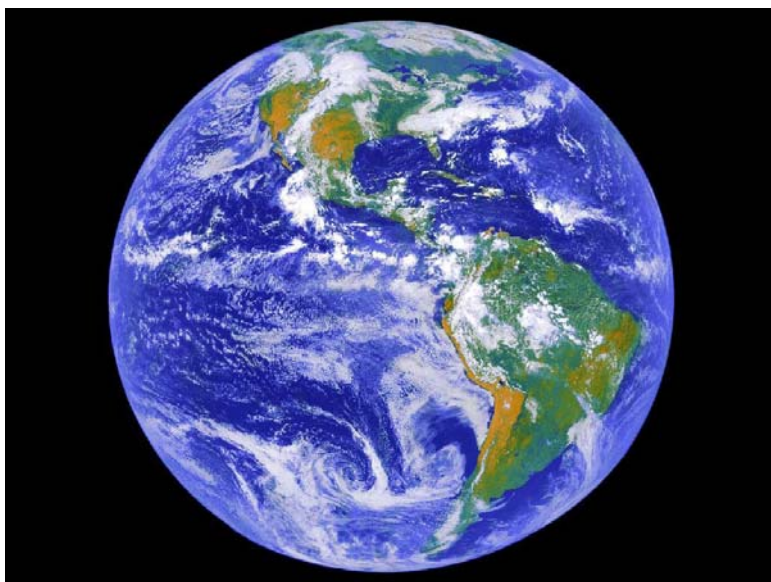

Ispovijest

Tesko dišem, atmosfera je previše zagađena. I ona zvijezda, visoko na nebu, i ona se razboljela gledajući kako sve brže odumirem. Iz godine u godinu, moje tijelo ima sve veću temperaturu, pa se zime sve više pretvaraju u ljeta. Da, ja sam zemlja. Majka djece koja pokušavaju da je ubiju.

(Slika sa stranice www.analogija.com)

Još uvijek se sjećam kako sam u mladosti bila lijepa. Sve je na meni bilo šareno, bila sam srećna. Moje tijelo je buktilo od života! Da ste samo vidjeli Veneru, Saturn i sve ostale planete! Koliko samo ljubomornih pogleda! Međutim, u svojoj razdraganosti sam se zanjela, pa sam uradila nešto krajnje nepromišljeno i ludo: stvorila sam čovjeka. Tim sam, nesvjesna toga, odredila dalji tok svoje sudbine. Taj čovjek, moje nezahvalno dijete, počeo je sjeći i ubijati svoju braću, drveće.

Predivne savane i polja odjednom su bila zamijenjena mnogobrojnim naseljima. Zbog toga svaki dan sam plakala. Cunami prouzrokovani mojim suzama razrušili su njihove zgrade.

Ali umjesto da shvate moj bol i moju patnju, oni su srdito i sebično nastavili da me uništavaju. Kopali su toliko duboko da me je čak i jezgro zaboljelo. Da stvar bude još gora, postavili su nekakve tornjeve koji izbacuju otrovne gasove u vazduh. Čula sam da ih zovu fabrike.

Taj dim me, jednostavno rečeno, tjera da povratim sopstvenu utrobu. Ljudi to ne znaju, ali zbog njihovog upornog uništavanja sve su učestalije erupcije mojih vulkana. Zbog toga sam počela i da kašljem. Proizvedem užasne zemljotrese tada i uništím sve ono što su moji sinovi napravili. Poželim da im kažem koliko mi je žao, i koliko sam ponosna na njih što se trude da sebi naprave bolji život, ali i da su sami krivi što sam se razboljela. Sve se gore osjećam...

I dalje nisam sigurna gdje sam pogrešila. Ljude sam stvorila s` ljubavlju, a oni meni mržnjom vraćaju.